

1000 latviešu lūgšanu ir stiprākas nekā 100 krievu tanku

To dienu es neaizmirsīšu nekad. Nav pat pagājuši divi gadi. Rīgas lidosta. Nolaižas neliela «Hamburg Airlines» lidmašīna. Pirmo reizi mūžā es spēru kāju uz Latvijas zemes. Latvija — tā ir mana tēva Dzimtene. Ir jau vēla pēcpusdiena. Latvija... Cik bieži mans tēvs par to sapņoja...

Kara beigās tikai pēdējā brīdī viņam izdevās izbēgt no sarkanajiem slepkavām. Viņa uzvārds atradās šo slepkavu sarakstos. Kājām viņš bēga no Latvijas uz Vāciju. Pirmo nakti viņš pārgulēja kādas baznīcas tornī kapsētā. Vēlāk viņš man teica: «Man vairs nebija bail no mirušajiem. Toreiz cilvēkiem vajadzēja baidīties tikai no dzīvajiem.»

Visu mūžu mans tēvs sapņoja par Latviju. Viņš nomira 1983. gadā Anglijā — tālu no dzimtenes. Mans tēvs bija zemnieks, latviešu zemnieks.

Es vairs neatceros, cik bieži tēvs stāstīja man par savām mājām. Par ozoliem, kļavām, mazo mežiņu. Jā, pat savu kaķi Minku viņš atcerējās un šo vārdu deva savam angļu kaķim. Bet ļoti reti es varēju runāt ar viņu par viņa sievu, par Jāni un Ritu — viņa bērniem, par manu pusmāsu. Tiklīdz es pieminēju viņu vārdus, tā tēvam uzreiz acīs sariesās asaras. Pagātnes atmiņas bija ļoti sāpīgas — tās bija atmiņas par vismīļāko, ko nācās zaudēt.

Pirms bēgšanas tēvs paslēpa 38 pudeles jāņogu vīna

Neilgi pirms nāves viņš man atdeva sava zemes īpašuma dokumentus un smiedamies stāstīja, kā viņš zem kāda jauna ozola saknēm noracis 38 pudeles jāņogu vīna. Pirmā diena manā mūžā Latvijā. Jau dažas stundas vēlāk es stāvu uz mana tēva zemes. Tas, ko es redzu, man neatgādina neko no tēva stāstītā. Nav ne mājas, ne kūts, tik tikko var sazīmēt mājas pamatus. Kādas vecas liepas zarā karājas veca, sarūsējusi ķēde. Atmiņas par Rolfu — tēva suni. Tas ir viss. Aizauguši lauki, nezāles, akmeņi — viss nekopts. Pirmie soļi uz tēva zemes. Es nekautos atzīties, ka tobrīd

man acīs sariesās asaras. Mana tēva radurakstiem var izsekot gandrīz 500 gadu garumā. Ar pilnīgi nepiemērotiem apaviem kājās es bridu pa neapstrādātajiem laukiem. Es zināju: mans tēvs ir pie manis, redz mani. Es piedzimu Vācijā, es esmu tēva latvieša un mātes — vācietes dēls. Tagad esmu atgriezies. Nākošajā dienā notika brīnums. Pēc 45 gadiem es atradu savu māsu. Ritu — vienīgo, kura pārdzīvoja Sibīrijas šausmas. Droši vien manās asinīs tas ir no tēva. Nepagāja ne gads, un Latvijā man radās pirmie politiskie kontakti. Par bēdām manai mātai, kurai ir bailes atkal zaudēt brāli.

To man sacīja Romas pāvests

Es esmu pārlicināts kristietis un stingri ticu tam, ka mūža beigās mums katram nāksies atbildēt Dieva priekšā. Mums būs jāatbild uz

jautājumu: «Ko tu esi paveicis citu cilvēku labā?» Un vai tad man būtu jāatbild šādi: «Esmu labi ēdis, dzēris, dzīvojis un ceļojis pa pasauli?»

Tas būtu nožēlojami, ja man nebūtu cita ko teikt.

Man bija tā laime kādas vācu grupas sastāvā pirms dažiem gadiem apmeklēt Romas pāvestu. Tur tika uzdots jautājums: «Kas dzīvē ir vissvarīgākais?» Un sekoja atbilde: «Ticība, mīlestība, cerība, brīvība, tēvzeme». Tam es ticu un ar to es dzīvoju.

Tas nav mans nopelns, ka es varēju uzaugt brīvībā un labklājībā. Kā žurnālists un rakstnieks

Rīgas politiķi nepelnīti ir aizmirsuši Latgali

Es ļoti dusmojos, ka daudzi Rīgas politiķi Latgali ir pilnīgi aizmirsuši. Tā Latgale taču atrodas tik tālu no Rīgas — tā viņi domā. Tagad es esmu deputāta kandidāts Latgales vēlēšanu apgabalā. Daudziem cilvēkiem šeit klājas daudz sliktāk nekā citos Latvijas novados. Tā ir netaisnība. Kā Kristīgiem ļaudīm mums vispirms jādodomā par tiem, kuriem klājas visgrūtāk. Tādēļ es esmu Latgalē.

Latvijai tikai tad būs

esmu guvis Vācijā panākumus. Tur man pieder divas firmas. Esmu pilnīgi neatkarīgs.

Tas ir viens no iemesliem, kādēļ es šodien Latvijā varu tik brīvi un atklāti runāt. Šajā ziņā nekas nemainīsies.

Es nevienam neļaušu sev aiztaisīt muti. Korupciju es saukšu par korupciju un gangsteri man paliks gangsteri — lai arī kādus amatus tie ieņemtu.

nākotne, ja politiķi nekad nemelos un runās taisnību arī tad, ja tā ne visiem patiks.

Mēs nedrīkstam vairs baidīties. 1000 latviešu lūgšanu ir stiprākas nekā 100 krievu tanku.

Politikā ir kā baloži. Pirms vēlēšanām tie ēd tev no rokas — bet pēc vēlēšanām taisa uz galvas.

Kurš šodien apgalvo, ka Latvijā piecos gados var atjaunot to, kas 50 gadus ir postīts — tas ir melis. Neticiet viņam.

Joahims Zigerists: Tā ir netaisnība, ka daudzi politiķi Rīgā ir apzināti aizmirsuši Latgali.

Par to es Jums dodu savu godavārdu

Es neko neapsolu. Bet es dodu savu godavārdu, ka jaunajā Saeimā iestāšos par šādām lietām:

1. Labāka dzīve veciem cilvēkiem, kuri tik daudz cietuši un kuriem Latvija ir milzums daudz parādā.
2. Jaunu darba vietu radīšana.
3. Labākas izglītības iespējas jauniem cilvēkiem.
4. Visa iespējamā palīdzība lauksaimniecībai.
5. Krievijas armijai jāpamet Latvija.
6. Noziedzīgu politiķu sodīšana, kuri ir aplaupījuši un apzaguši Latviju.
7. Nekavējoša ārvalstu noziedznieku izraidīšana no Latvijas.
8. Palīdzība tiem cilvēkiem, kuri ne savas vainas pēc nokļuvuši trūkumā.
9. Dzīves labklājības uzlabošana cilvēkiem, kuri cietuši no komunisma.
10. Komunistisko noziedznieku tiesa.

Es atkārtāju vēlreiz: par to es dodu godavārdu.

Jūsu Joahims Zigerists

